

Sonra İçime Ve Hatta Dışıma Kapandım Bayım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Kasım 2021

“Sonra içime ve hatta dışıma kapandım. Küsmek gibi bir şey. Bir çeşit gölge fesleğeni. Bir çeşit olmayan hayat. Zaten hiçbir şeyi kararında bırakamamak ve ortasını bulamamak gibi bir sorunum var benim. Epeyce göçebe yaşadım, sadece iki valizim oldu. Bir yığın insan tanıdım. Ama hep yalnızdım.”(Didem Madak)

Rengim yok benim bayım ve ucuz romanlara ve isyanlara karnım tok.

Aşkın evrelerinde devresi attı zihnimin oysaki ben hep âşıktım ve aşikâr aşka ve kendine yabancı ve yalancı bir rüzgâr.

Göge çaputlar b/ağladım ellerimle.

İsyan ettim ve ağıtlar yaktım bin kere.

Bin bir gece masallarına ise asla özenmedim hatta televizyonda yüksek izlenme oranları ile ekranları parselleyen dizideki Bergüzar’a da asla öykünmedim.

Ben sıra dışıyım, bayım ve sıkıcıdır kimi zaman iç dünyam.

Bazense şivemde saklı İstanbul ile sekerim bir bir İstanbul kaldırımlarında ve canım sıkıldıkça sokağın yeni müdavimi olan martıları yemeden duramadığım kepekli grisin ile beslerim.

Hazanım ben her daim.

İçimdeki şempanze ise bazen gıdıklar iç sesimi ve aslan olup kükrerim zebaniye ve zalime en çok da Leyla'nın ve Münevverin ardından ağladım son zamanlarda eklenen yeni acılarla içimden seri katil olmak geçiyor ve tetikte elim de kalemim de.

Ah, bayım, bayım bayım bayılmadım ben ne size ne de bir başkasına sadece aşkı seviyorum ben ve içimdeki ırmak bazen t/aşkın bazense yalnızlığın yolcusu.

İki kapılı bir han olduğunu cihanın yeni yeni keşfettim.

Çok insan yitti hem hayatımda ilk önce babaannemin gidişiyile sarsıldım üstelik o kadın benim ilk aşkımdı ve ilk arkadaşım.

Babamsa çok kızdı bana ilerleyen günlerde.

Neymiş efendim?

“Seni gidi seni bücür. Babaannenin cenazenin kalkacağı gün sen nasıl olur da bırakıp bizi gittin okuluna? Neymiş efendim, Almanca sınavın varmış?”

Oysaki ben ölümü bir oyun sanmıştım babaannem öldüğünde. Hem yaşıma kaç ki?

Sadece on bir.

Okuldan eve gelecektim ve babaannem koltuğunda yine ve yeniden beni karşılayacaktı.

O yüzden o gün koşa koşa geldim eve ve babamın kollarına atılacakken...

Kötü bir çocuk değildim ben oysa.

Hem babaannem bana söz vermişti asla beni bırakmayacağına dair.

Ve ben hep çok sevdim kendimden çok sevdim insanları ve gördüm ki sevgi onları illa ki sonsuzluğa uğurluyor.

Engel olamadım küçücük kalbime.

Sonra arkadaşlarım gitti.

Sonra öğretmenim.

Bense sözüm ona büyüyordum ve büyütüyordum sevdiğilerimi gözümde.

Aksayandı iç sesim.

Ve de aksıran.

Akseden içimdeki sevgi ağacı elbet gafil avlandığım.

Sonra sevdiğim komşularım bir bir göç etmeye başladı ve çevremdeki insanların sayısı git gide azalmaya başladı.

Yüksünmedim ben sevmekten.

Sonra babam gitti.

Daha kimler kimler...

Okul bitti ve de: bir de ne göreyim tüm arkadaşlarım beni o gün itibari ile terk etmiş.

Bilemedim, bayım, bilemedim ve insanların beni sevdiğine inandım.

Sonra da siz gittiniz bir günde ve arkanıza bakmadan.

Ben de her an gidebilirim hani hele ki son zamanlarda beni esir alan o baş dönmesi yok mu...

Hoş, benim başım hep döner.

Benim içimdeki dünya hep döner.

Döner yemeyeli de epey vakit oldu sanırım kendimi cezalandırmanın en güzel yolu bedenimi aç bırakmak.

Hep de demez miyim?

Yüreğim ve ruhumla besleniyorum ben bir de hatmettiğim duygular ve hamt edip Rabbime sadık sadece O'nun beni terk etmemesini diliyorum son zamanlarda bir de annemin.

Sevmeye korkar oldum ama dönüşü yok.

Tek çaresi ise sessizce sevmek sanırım içimdeki şaşkın çocuğu da çok seviyorum bu yüzden bin yaşıma gelsem de hep o çocuk olarak kalacağım.

Bayım, ya siz, nerelerdesiniz?

Siz iyi olun da.

Sessizce sevdiğim onca insan da iyi olsun yeter bana.

Ben bana yeterim de gerçi ben bir ömür bir Allah'ın kuluna yetemedim ama...

Yatırım yaptığımdı bir ömür beynim.

Nadasa aldığım duygularım ve iç sesimse aralıksız olarak son dokuz yıldır nöbette ve içtimadaki kalemime yoldaş o iç sesim.

Dış ses mi?

İçime ve dışıma kapanmışken ne fark eder ki?

Varsın dış ses ve dünya alaya alsınlar beni.

“Gelinciklerle dolu tarlalara baktığımda üzüntüsünden kan tüküren Allah'ı görüyorum. Aslında bir tür veremli kız şarkısı söylüyorum, herkes bunun şiir olduğunu düşünüyor. Ne yapayım, aşkın başka türlüsünü bilmiyorum.”(Didem Madak)

Aşka aşına olduğum mu?

Ama aşktan söz edilmez bizim evde çünkü ben hala o küçük ve sıkılgan ve utangaç kız çocuğuyum üstelik ben ilk defa dört yaşında âşık oldum hayatımdaki ilk insana ve ilk arkadaşım iken babaannem...

Çok erken gitti ama üstelik sözü vardı bana...

Dedim ya: Aşkıyan yollarında gezdim ben bir ömür ama sadece ruhumla, bayım...

Ayıplı bir kelime addedilse de bizim buralarda aşk...

Asla vazgeçmedim âşık olmaktan üstelik bihaber iken aşkımin muhatabı...